

STAREȚUL EFREM FILOTHEITUL

« INIMA VARSĂ SÂNGE ÎN
RĂZBOIUL ÎMPOTRIVA
PATIMILOR »

Sfinții Părinți ne spun că inima omului este înțesată de rădăcinile patimilor, înfipite adânc și înțelenite cu tărie. Deci, când omul, iluminat de Dumnezeu, încearcă să smulgă o patimă (în definitiv s-o transforme), să-i rupă rădăcinile, să le apuce cu grebla și să le arunce, o dată cu patima sfâșie și inima care varsă sânge și simte durerea. Omul, dacă

nu suferă această durere, rămâne pe loc, părăsește lupta și se menține în continuare păcătos și pătimăș. Acceptând suferința, el va smulge suferința patimii și se va izbăvi.

De aceea, Sfinții Părinți prin asceză, iluminare și rugăciune s-au nevoit și s-au constrâns pe ei înșiși scoțând ușor, una câte una, chiar și rădăcinile cele mai mici și au ajuns la starea de despățimire.

Sursa: www.doxologia.ro

Cartea: *Ne vorbește starețul Efrem Filotheitul, Meșteșugul mântuirii. Omilii*

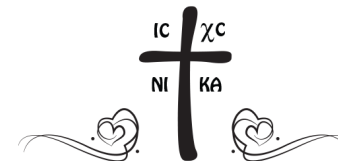
PROGRAMUL LITURGIC

- **Duminică: 14 iulie**
08:00 – Utrenia și Sfânta Liturghie
→ *Sfântul Nicodim Aghioritul*

Str. Doamnei, Nr. 18, Sector 3, București

www.sfantul-ilie.ro

BULETINUL PAROHIEI SFÂNTUL ILIE HANUL COLȚEI

♦ Nr.32 / 07 iunie 2013 ♦

SFÂNTUL NICODIM AGHIORITUL

« CUM SĂ NE PĂZIM MINTEA
DE RĂSPÂNDIRE ȘI DE
CURIOZITATE »

După cum se cuvine să ne ferim mintea de neștiință, la fel este de

trebuință să ne păzim și de răspândirea în multe lucruri, care este opusul neștiinței. Pentru că, dacă ne umplem mintea cu multe gânduri zadarnice și dezordonate și vătămătoare, o facem neputincioasă și de aceea nu va putea să înțeleagă ce anume se potrivește pentru adevărata omorâre a patimilor și pentru desăvârșire. De aceea, trebuie să fii ca unul cu desăvârșire mort față de orice cercetare a lucrurilor lumești, care, chiar dacă sunt îngăduite, nu sunt totuși de folos. Și, adunându-ți mereu mintea, pe cât îți este cu putință, înlăuntrul, fă-te nepriceput față de toate lucrurile lumii.

Mesajele, știrile și toate modificările și transformările mai mici sau mai

mari ale lumii și ale statelor, să fie pentru tine ca și cum nu ar exista. Dar chiar și dacă îți sunt oferite de către alții, împotrivește-te lor, îndepărtează-le din inima și din închipuirea ta. Mai bine este să fii doritor să înțelegi lucrurile duhovnicești și cerești, fără să vrei să cunoști altă învățătură din lume în afara Celui Răstignit, viața și moartea Lui, și ce anume cere El de la tine. În același timp, fii mulțumitor lui Dumnezeu care îți are ca iubiți și aleși ai Săi pe cei care Îl iubesc la rândul lor și se îngrijesc să facă voia Lui.

Deoarece, orice altă căutare și cercetare înseamnă egoism și mândrie, încătușări și capcane ale diavolului care, ca un viclean, văzând că este puternică voința acelora care sunt cu luare aminte la viața duhovnicească, caută să le câștige mintea cu asemenea curiozități, ca să-i stăpânească și pe unii și pe alții. Așadar, diavolul obișnuiește de multe ori să dea gânduri, chipurile!, înalte, gânduri de subțirime și ciudate, atât celor ageri la minte, cât și celor care cu ușurință își fac gânduri înalte despre sine. Pentru că acești prizonieri ai plăcerilor și ai conversațiilor cu acele gânduri "înalte", prin care cred în mod fals, că se bucură de Dumnezeu, uită să-și curețe inima și să se roage pentru

cunoașterea smerită a propriului sine și a adevăratei omorări a patimilor. Astfel, din moment ce se leagă cu legătura mândriei, devin idoli ai propriei minți și, în continuare, treptat, fără să înțeleagă, ajung să considere că nu mai au nevoie de sfatul și de părerea altora, deoarece s-au obișnuit să apeleze în fiecare necaz la idolul propriei judecăți, lucru care este foarte periculos și greu de vindecat, fiindcă mândria minții este mult mai periculoasă decât mândria voinței, căci mândria voinței, când se vedește minții, ar putea fi ușor vindecată, dacă s-ar supune cui trebuie. Mintea totuși, când este mereu sigură că judecata ei este mai bună decât a altora, de către cine ar putea fi vindecată și cum ar putea fi înfățișată judecății altora mai prejos ca ea? Dacă ochiul sufletului, care este mintea, cu care omul poate să cunoască și să curețe mândria voinței, este el însuși bolnav, orb și plin de mândrie, cine poate să îl vindece? Și dacă lumina este întuneric, iar rânduiala este greșită, cum vrea să lumineze sau să îndrepte altele? De aceea, trebuie să te împotrivești cât mai grabnic acestei mândrii a minții, înainte ca ea să pătrundă până în măduva oaselor tale și, împotrivindu-te, pune frâu ascuțimii minții tale și supune părerea ta părerii celorlalți

și fă-te ca unul fără de minte pentru dragostea lui Dumnezeu și astfel vei fi mai înțelept decât Solomon: "Dacă i se pare cuiva, între voi, că este înțelept, în veacul acesta, să se facă nebun ca să fie înțelept". (1 Corinteni 3,18)

Sursa: www.pemptousia.ro

Sfântul Nicodim Aghioritul, Războiul nevăzut, Editura Obștii Ieromonahului Spiridon, Néa Skíti – Sfântul Munte

PĂRINTELE ARSENIE PAPACIOC

« SPUNE-MI UNDE EȘTI
ATUNCI CÂND NU TE AFLI
ÎNĂUNTRUL TĂU? »

*Când anume cunoaștem că am sporit
în rugăciune și smerenie?*

- Sporești în rugăciune și smerenie atunci când simți nevoia să te rogi, așa cum simți nevoia de aer și apă. Există o chemare ascunsă în tine care te îndeamnă continuu să ceri, să mulțumești și să lauzi pe Creatorul tău, eul din tine care se vrea la Tatăl și la mama lui. El dorește să se biruiască pe sine, dar

se vede slab și neputincios. El nu vrea să fie rob, adică împătimit, purtând un nume atât de mare, de creștin, ci se vrea lângă Stăpânul și Răscumpărătorul său. Astfel, sufletul se trezește în om și simte cum inima rănită de dor se apropie de Dumnezeu să comunice. Așa încep marile treziri spre viață în Dumnezeu. Ecoul acesta armonios pe care-l auzi în tine este semnul că ești viu și vrei să rămâi omul viu în bucuria harului Celui dătător de viață. Sfântul Ciprian zice: "Cum vrei să fii auzit de Dumnezeu, când nici tu nu te auzi pe tine însuși!" Sau: "Spune-mi unde ești atunci când nu te afli înăuntrul tău?" Și iarăși: "Darul anume își face loc în noi, pe măsură ce se trezește eul nostru și sunt dezrădăcinate patimile." Când inima se va curăți de patimi, atunci se va înflăcăra simțirea către bunul Dumnezeu.

Sursa: www.doxologia.ro

Cartea: *Ne vorbește Părintele Arsenie Papacioc*, vol. I